

Sygn. akt III AUa 1665/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń (spr.) SSA Małgorzata Gerszewska
Protokolant:	stażysta Edyta Sadowska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2019 r. w Gdańsku

sprawy E. Z.

przeciwko

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji E. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt IV U 434/18

- zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznaje E. Z. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 7 lipca 2017 r.;
- ustala, że pozwany ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz E. Z. kwotę 30,00 (trzydzieści 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Michał Bober SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń

Sygn. akt III AUa 1665/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lutego 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił E. Z. prawa do świadczenia przedemerytalnego z uwagi na to, że nie wykazał okresu uprawniającego do emerytury wynoszącego co najmniej 35

lat. Do ustalenia uprawnień do świadczenia przedemerytalnego nie uwzględniono okresu zatrudnienia na terenie Australii od dnia 29 sierpnia 1989 r. do dnia 5 sierpnia 1992 r. W uzasadnieniu decyzji pozwany wskazał, iż instytucja australijska potwierdziła tylko pobyt w Australii w okresie aktywności zawodowej od dnia 29 sierpnia 1989 r. do dnia 5 sierpnia 1992 r., a Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. po zakończonym postępowaniu poinformował, że instytucja w Australii nie potwierdziła, że ubezpieczony był zgłoszony do ubezpieczenia społecznego, brak jest podstaw do przyznania świadczenia przedemerytalnego.

Odwołanie od decyzji wywiódł E. Z. wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, iż spełnia warunki do otrzymania tego świadczenia od dnia złożenia wniosku oraz o wypłatę świadczenia wraz z należnymi odsetkami. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że organ rentowy w swej decyzji mylnie nie uznał okresu pracy wykonywanej przez niego w Australii, co spowodowało odmowę prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ubezpieczony wskazał, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy powołał się na przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, które nie odnosi się do Australii. Przedłożone przez niego zaświadczenie od pracodawcy (...) B. zawiera wszelkie elementy, jakie zawierałoby zaświadczenie od pracodawcy polskiego. Zdaniem ubezpieczonego organ rentowy dowolnie interpretuje przepisy i podnosi jako element uzasadnienia brak potwierdzenia zgłoszenia przez pracodawcę do ubezpieczenia społecznego, porównując dwa różnorodne systemy zabezpieczenia społecznego. Obydwa systemy nie są na tyle podobne, aby można było odnieść terminologię jednego państwa do drugiego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 7 listopada 2018 r. w sprawie IV U 434/18 oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji. E. Z. urodził się w dniu (...) W okresie od dnia 8 grudnia 1989 r. do dnia 31 lipca 1992 r. ubezpieczony był zatrudniony na terenie Australii w (...) B.. Organ australijski nie posiada dostępu do danych o świadczeniach uiszczanych przez pracodawcę przed 1995 r. Pracodawca w okresie od grudnia 1989 r. do lipca 1992 r. nie zgłosił E. Z. do ubezpieczenia społecznego. Ostatnie zatrudnienie ubezpieczonego ustąpiło w dniu 31 grudnia 2016 r. Rozwiązanie umowy o pracę z (...) Spółką z o.o. w E. nastąpiło na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. w wyniku rozwiązania przez pracodawcę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Od dnia 2 stycznia 2017 r. ubezpieczony był zarejestrowany jako bezrobotny z prawem do zasiłku dla bezrobotnych. W okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych ubezpieczony nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. W dniu 6 lipca 2017 r. Powiatowy Urząd pracy w G. wystawił ubezpieczonemu zaświadczenie stwierdzające powyższe okoliczności. W dniu 2 maja 2017 r. ubezpieczony skierował do ZUS O/N. Wydział (...) wniosek o potwierdzenie dla celów emerytalno-rentowych okresu pracy w Australii od dnia 8 grudnia 1989 r. do dnia 31 lipca 1992 r. i podjęcie wszelkich innych czynności w celu zapewnienia pełnej dokumentacji niezbędnej do ubiegania się o świadczenie emerytalno-rentowe czy zasiłek przedemerytalny. Do wniosku tego załączył: zaświadczenie o zatrudnieniu z (...) B., zaświadczenie o uzyskaniu obywatelstwa, dokument – zezwolenie na wyjazd do Australii z pozwoleniem na pobyt stały, rozliczenia podatkowe za lata 1989 – 1992 oraz informacje o osiągniętym przychodzie od pracodawcy i z (...). W piśmie z dnia 14 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. Wydział (...) poinformował ubezpieczonego, że wystąpił do instytucji australijskiej z wnioskiem o potwierdzenie okresów stałego pobytu w Australii w wieku produkcyjnym. W dniu 6 lipca 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek w organie rentowym o świadczenie przedemerytalne. Do wniosku dołączył m. in. świadectwa pracy oraz zaświadczenie Powiatowego Urzędu Pracy w G. z dnia 6 lipca 2017 r. o zarejestrowaniu ubezpieczonego jako bezrobotnego od dnia 2 stycznia 2017 r. i o pobieraniu od tej daty zasiłku dla bezrobotnych oraz potwierdzające, że w ww. okresie ubezpieczony nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. W piśmie z dnia 28 lipca 2017 r. do organu rentowego ubezpieczony wskazał, że w dniu 2 maja 2017 r. przesłał dokumentację dotyczącą zatrudnienia w Australii do ZUS O/N. Wydział (...). Ponadto wskazał, że posiada informacje dotyczące programu emerytalnego dodatkowo opłacanego przez pracodawcę, który jest odpowiednikiem polskiego „trzeciego filaru”. Wyjaśnił, że ten program jest osobnym od

obowiązkowego ubezpieczeniem. W piśmie z dnia 1 sierpnia 2017 r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że termin załatwienia sprawy ulega przesunięciu do czasu zakończenia postępowania z Wydziałem Ubezpieczeń i Składek w N. dotyczącym potwierdzenia okresu zatrudnienia w Australii. W piśmie z dnia 4 października 2017 r. ubezpieczony skierował do instytucji australijskiej (...) prośbę o wyjaśnienie powodów opóźnienia w potwierdzeniu okresu jego zatrudnienia. Nadto zwrócił się z prośbą o wyjaśnienie kwestii związanych z programem emerytalnym dodatkowo opłacanym przez pracodawcę. W dniu 7 grudnia 2017 r. za pośrednictwem O/ZUS w N. ubezpieczony złożył skargę na przewlekłość postępowania (...) o potwierdzenie okresu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia w Australii. W dniu 15 stycznia 2018 r. ubezpieczony złożył dodatkowe dokumenty potwierdzające zatrudnienie w Australii w okresie od dnia 8 grudnia 1989 r. do dnia 31 lipca 1992 r. w postaci zeznań podatkowych, zaświadczeń o osiągniętym przychodzie od pracodawcy i informacji z (...) o osiągniętym przychodzie za lata 1989 – 1992. W dniu 2 stycznia 2018 r. instytucja australijska skontaktowała się telefonicznie z żoną ubezpieczonego i poinformowała, o przesłaniu na początku grudnia 2017 r. potwierdzenia o okresie pobytu w Australii. W piśmie z dnia 22 stycznia 2018 r. ZUS Oddział w N. poinformował ubezpieczonego, że instytucja australijska potwierdziła jego pobyt w Australii w okresie aktywności zawodowej w okresie od dnia 29 sierpnia 1989 r. do dnia 5 sierpnia 1992 r. W piśmie z dnia 23 stycznia 2018 r. ubezpieczony zwrócił się do (...) o potwierdzenie okresu zatrudnienia w Australii. W dniu 12 lutego 2018 r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy w rozważaniach prawnych odwołał się do treści ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych t.j. (Dz. U. z 2017 r., poz. 2148 ze zm.; dalej ustawa o świadczeniach przedemerytalnych) – art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 2 ust. 2, art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 3 w związku z przepisami ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2148 ze zm.) oraz art. 8 ustawy emerytalnej. Sąd Okręgowy wskazał, że art. 8 ustawy emerytalnej stanowi wyjątek od tzw. zasady terytorialności określonej w art. 15 ust. 1, zgodnie z którym podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego. Zasada ta oznacza zatem, że obowiązek ubezpieczenia powstaje z tytułu zatrudnienia wykonywanego na terytorium RP. Omawiany przepis art. 8 dopuszcza uwzględnienie okresu ubezpieczenia za granicą jednak pod warunkiem, że tak stanowią umowy międzynarodowe. Należy podkreślić, iż ustalając prawo do emerytury lub renty uwzględnia się nie okresy zatrudnienia za granicą, które mogą być według prawa polskiego kwalifikowane jako okresy ubezpieczenia, lecz okresy, które zgodnie z prawem państwa, w którym ubezpieczony w danym okresie przebywał (był zatrudniony) i podlegał ubezpieczeniu, są okresami ubezpieczenia i mogą być na zasadzie art. 8 uwzględniane przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz przy obliczaniu ich wysokości w Polsce. Takiej zaś kwalifikacji mogą dokonać właściwe organy ubezpieczeniowe (lub sądy) państwa, w którym zatrudnienie to miało miejsce (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 5 października 2006 r., I UK 99/06, LexPolonica nr 1721681; 14 grudnia 2010 r., I UK 182/10, LexPolonica nr 2547433). Zasady zaliczania okresów przebytych w państwach Unii Europejskiej określają przepisy rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE): 1) rozporządzenie nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE 2004 L 166/1 ze zm.), które zastąpiło rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. Urz. UE 1971 L 149/2 ze zm.) oraz rozporządzenie nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE 2009 L 284/1), które zastąpiło poprzednie rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.Urz. WE 1972 L 74/1 ze zm.). Natomiast zasady zaliczania okresów przebytych w państwach innych, niż państwa członkowskie Unii Europejskiej ustalają poszczególne umowy bilateralne. Rzeczpospolitą Polską łączy z Australią umowa o zabezpieczeniu społecznym podpisana w Warszawie dnia 7 października 2009 r. Zgodnie z art. 13 tej umowy- jeżeli ustawodawstwo Rzeczypospolitej Polskiej uzależnia nabycie, zachowanie lub przywrócenie prawa do świadczenia od zgromadzenia okresu ubezpieczenia, to instytucja właściwa uwzględnia, w niezbędnym zakresie, okresy stałego pobytu w Australii w wieku produkcyjnym, jeżeli okresy te się nie pokrywają. W przedmiotowej sprawie australijski organ rzeczywiście udzielił potwierdzenia stałego pobytu ubezpieczonego na terenie Australii w spornym okresie. Jednakże ta okoliczność nie powoduje sama z siebie, iż okres ten winien być ubezpieczonemu

zaliczony do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Zgodnie bowiem z treścią art. 2 ust. 1 pkt 2 cyt. umowy – umowę stosuje się w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej ustawodawstwa dotyczącego obowiązkowego ubezpieczenia oraz następujących świadczeń z ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia społecznego rolników: (a) emerytur, rent z tytułu niezdolności do pracy oraz rent rodzinnych, (b) jednorazowych odszkodowań oraz rent z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, (c) zasiłków pogrzebowych. Z powyższego wynika, że umowa nie obejmuje prawa do świadczenia przedemerytalnego. Należy zatem uznać, że ustawodawstwo polskie i australijskie nie zostało skoordynowane w odniesieniu do tego świadczenia. Na poparcie powyższego stanowiska przytoczyć należy definicję świadczenia, zawartą w art. 1 umowy. „Świadczenie” – dla celów umowy pomiędzy Polską a Australią o zabezpieczeniu społecznym oznacza emeryturę, rentę lub inne świadczenie określone w artykule 2, w tym wszystkie dodatkowe sumy, podwyżki lub dodatki przysługujące osobie uprawnionej. Definicja ta nie obejmuje świadczenia przedemerytalnego, które nie jest dodatkową sumą ani dodatkiem do emerytury ani renty, jest osobnym rodzajowo świadczeniem. Sąd Okręgowy nie podzielił też stanowiska ubezpieczonego, który wywodził swoje prawo do zaliczenia spornego okresu z art. 2 ust. 2 przedmiotowej umowy, który stanowi: „niniejszą umowę stosuje się również do ustaw i rozporządzeń, które zmieniają, uzupełniają lub zastępują ustawodawstwo, o którym mowa w ustępie 1.” Świadczenie przedemerytalne jest bowiem regulowane niezależną ustawą o świadczeniach przedemerytalnych. Ustawa ta nie zastępuje, nie zmienia, ani nie uzupełnia żadnej innej ustawy, ponieważ nie została wydana z upoważnienia żadnej innej ustawy, samodzielnie określa warunki nabywania prawa do świadczenia przedemerytalnego, odsyłając jedynie w art. 2 ust. 2 ustawy do art. 5-9, art. 10 oraz art. 11 ustawy emerytalnej. Odesłanie to obejmuje przepis art. 8 ustawy emerytalnej, który odsyła do umów bilateralnych, a więc do umowy pomiędzy Polską a Australią przy ustalaniu prawa do świadczeń przy uwzględnieniu okresów ubezpieczenia za granicą. Gdyby strony umowy wyrażały wolę objęcia świadczenia przedemerytalnego umową dwustronną pomiędzy Polską a Australią, to wola ta znalazłaby swój wyraz w art. 2 umowy regulującym zakres przedmiotowy umowy. Skoro umowa nie wprowadza do zakresu przedmiotowego umowy świadczenia przedemerytalnego, to oznacza, że okres pobytu ubezpieczonego w Australii nie może być zaliczony do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ubezpieczony nie wykazał więc 35 lat okresów uprawniających do emerytury, a więc nie spełnił wszystkich przesłanek określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych i nie nabył prawa do tego świadczenia. Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego, jako niezasadne, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku wywiódł ubezpieczony zaskarżając go w całości i wniósł o jego zmianę i przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego wraz z odsetkami.

W uzasadnieniu apelacji wnioskodawca przedstawił szczegółowo argumenty na poparcie stanowiska w sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego, w świetle uzupełnionego przez Sąd II instancji materiału dowodowego w trybie art. 382 k.p.c., zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Odwoławczy, mając na uwadze przyjęty model apelacji – apelację pełną, ma obowiązek prawidłowo zastosować prawo materialne – bez względu na stanowisko stron oraz zakres zarzutów (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 r., II UK 264/11, Lex nr 1227968). Apelacja pełna polega na tym, że Sąd drugiej instancji rozpatruje sprawę ponownie, czyli w sposób w zasadzie nieograniczony jeszcze raz bada sprawę rozstrzygniętą przez Sąd pierwszej instancji. Tym samym postępowanie apelacyjne - choć odwoławcze - ma charakter rozpoznawczy (merytoryczny), a z punktu widzenia metodologicznego stanowi dalszy ciąg postępowania przeprowadzonego w pierwszej instancji. Użyte w art. 378 § 1 k.p.c. sformułowanie, że Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę „w granicach apelacji”, oznacza, iż sąd ten rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebrany w pierwszej instancji (art. 381 i 382 k.p.c.), ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2009 r., I UK 37/09, LEX nr 529678).

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny dokonał następujących ustaleń faktyczne w oparciu o akta rentowe i dowody przeprowadzone w postępowaniu apelacyjnym.

E. Z. urodził się w dniu (...) W okresie od dnia 8 grudnia 1989 r. do dnia 31 lipca 1992 r. był zatrudniony na terenie Australii w (...) B..

Ostatnie zatrudnienie ubezpieczonego ustało z dniem 31 grudnia 2016 r. Rozwiązanie umowy o pracę z (...) Spółką z o.o. w K. nastąpiło na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. w wyniku rozwiązania przez pracodawcę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Przyczyną wypowiedzenia umowy była niekorzystna sytuacja finansowa pracodawcy spowodowana brakiem zleceń. Pracodawca zlikwidował z dniem 1 stycznia 2017 r. stanowisko pracy, które zajmował ubezpieczony.

Od dnia 2 stycznia 2017 r. ubezpieczony był zarejestrowany jako bezrobotny z prawem do zasiłku dla bezrobotnych. W okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. W dniu 6 lipca 2017 r. Powiatowy Urząd Pracy w G. wystawił ubezpieczonemu zaświadczenie stwierdzające powyższe okoliczności.

Ubezpieczony składając do organu rentowego w dniu 23 marca 2017 r. wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego przedłożył opinię z miejsca pracy z dnia 31 lipca 1992 r. wraz z tłumaczeniem, w której wskazano, że był on zatrudniony w (...) oddział firmy w B. od grudnia 1989 r. do dnia 31 lipca 1992 r.

ZUS O/N. Wydział (...) (dalej polska instytucja łącznikowa) w związku z wnioskiem ubezpieczonego z dnia 2 maja 2017 r. o potwierdzenie dla celów emerytalno-rentowych okresu pracy w Australii od dnia 8 grudnia 1989 r. do dnia 31 lipca 1992 r. wystąpił do australijskiej instytucji łącznikowej (dalej (...)) – zgodnie z art. 2 pkt 1a porozumienia administracyjnego w sprawie stosowania umowy między RP a Australią o zabezpieczeniu społecznym, podpisanego w Warszawie dnia 7 października 2009 r. /Dz.U. z 2010 r., Nr 172, poz. 1162/) z wnioskiem o potwierdzenie jego okresów stałego pobytu w Australii w okresie produkcyjnym.

W dniu 6 lipca 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek w organie rentowym o świadczenie przedemerytalne. Do wniosku dołączył m. in. świadectwa pracy oraz zaświadczenie Powiatowego Urzędu Pracy w G. z dnia 6 lipca 2017 r. Ubezpieczony we wniosku o świadczenie zaznaczył, że podał okresy składkowe i nieskładkowe od dnia 1 stycznia 1999 r., zatem nie wymienił okresu zatrudnienia w Australii, ale złożył pismo polskiej instytucji łącznikowej z dnia 14 czerwca 2017 r. o wystąpieniu do (...) z wnioskiem o potwierdzenie jego okresów stałego pobytu w Australii w okresie produkcyjnym.

Organ rentowy decyzją z dnia 31 lipca 2017 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego. W jej uzasadnieniu pozwany wskazał, że w wyniku weryfikacji dokumentów znajdujących się w aktach ustalono, że do uprawnień, na dzień rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, tj. do dnia 31 grudnia 2016 r. uwzględniono łącznie 33 lat, 6 miesięcy i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Do ustalenia uprawnień do ww. świadczenia nie uwzględniono okresu zatrudnienia w (...) Oddział w B. na terenie Australii w okresie grudzień 1989 r. do dnia 31 lipca 1992 r. z uwagi na to, że dokument stanowi opinię z miejsca pracy nie zawierającą danych osobowych, tj. daty urodzenia, imienia ojca, dokładnej daty rozpoczęcia zatrudnienia. Do ustalenia uprawnień do świadczenia przedemerytalnego nie uwzględnia się okresów zatrudnienia na terenie Australii.

Ubezpieczony w dniu 28 lipca 2017 r. złożył w organie rentowy pismo, w którym wskazał, że w dniu 2 maja 2017 r. przesłał dokumentację dotyczącą zatrudnienia w Australii do polskiej instytucji łącznikowej. Ponadto wskazał, że posiada informacje dotyczące programu emerytalnego dodatkowo opłacanego przez pracodawcę, który jest odpowiednikiem polskiego „trzeciego filaru”. Wyjaśnił, że ten program jest osobnym od obowiązkowego ubezpieczeniem. Załączył pismo z dnia 2 maja 2017 r. oraz informację w języku angielskim o programie emerytalnym. W dniu 15 stycznia 2018 r. ubezpieczony złożył dodatkowe dokumenty potwierdzające zatrudnienie w Australii w okresie od dnia 8 grudnia 1989 r. do dnia 31 lipca 1992 r. w postaci: zeznań podatkowych, zaświadczeń o osiągniętym przychodzie od pracodawcy i informacji z (...) o osiągniętym przychodzie za lata 1989 – 1992.

(...) w zaświadczeniu z dnia 7 grudnia 2017 r. potwierdził stały pobyt ubezpieczonego w Australii w wieku produkcyjnym w okresie od dnia 29 sierpnia 1989 r. do dnia 5 sierpnia 1992 r. Polska instytucja łącznikowa w dniu 22 stycznia 2018 r. poinformowała Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. o ww. potwierdzeniu przesyłając jego skan.

Organ rentowy w związku ze złożeniem dodatkowych dokumentów przez ubezpieczonego na podstawie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm., dalej ustawa emerytalna) wznowił postępowanie w sprawie ponownego ustalenia uprawnień wnioskodawcy do świadczenia przedemerytalnego i w dniu 12 lutego 2018 r. wydał decyzję odmawiającą prawa do świadczenia przedemerytalnego wskazując błędnie datę wniosku – 28 lipca 2018 r. zamiast 28 lipca 2017 r. W uzasadnieniu decyzji pozwany wskazał, że w wyniku weryfikacji dokumentów znajdujących się w aktach ustalono, że do uprawnień, na dzień rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, tj. do dnia 31 grudnia 2016 r. uwzględniono łącznie 33 lat, 6 miesięcy i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Do ustalenia uprawnień do ww. świadczenia nie uwzględniono okresu zatrudnienia na terenie Australii w okresie od dnia 29 sierpnia 1989 r. do dnia 5 sierpnia 1992 r. zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004. W związku z tym, że (...) potwierdził tylko pobyt w okresie aktywności zawodowej w ww. okresie, ale nie potwierdził, że ubezpieczony był zgłoszony do ubezpieczenia społecznego.

(Dowody: rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 30 września 2016 r., pismo pracodawcy z dnia 3 lipca 2019 r. – k. 171 a.s., pismo pozwanego z dnia 28 czerwca 2019 r. – k. 166 a.r., opinia z dnia 31 lipca 1992 r. z tłumaczeniem – a.r. dot. kap. pocz. brak numeracji, wnioski o świadczenie – k. 1-5 a.r., świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 2016 r. – k. 8 a.r., zaświadczenie PUP z dnia 6 lipca 2017 r. – k. 13 a.r., pismo polskiej instytucji łącznikowej z dnia 14 czerwca 2017 r. – k. 14 a.r., decyzja z dnia 31 lipca 2017 r. – k. 30 a.r., pismo ubezpieczonego z dnia 28 lipca 2017 r. z załącznikami – k. 31-33 a.r., pismo ubezpieczonego z dnia 15 stycznia 2018 r. z załącznikami – k. 38-56 a.r., e-mail z dnia 22 stycznia 2018 r. – k. 57 a.r., zaświadczenie z dnia 7 grudnia 2017 r. – k. 58-59 a.r., decyzja z dnia 12 lutego 2018 r. – k. 65 a.r.).

Przechodząc do rozważań materialnoprawnych wskazać należy, że zgodnie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2148; dalej ustawa o świadczeniach przedemerytalnych) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1265 ze zm., dalej ustawą o promocji zatrudnienia), w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

W myśl art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: (1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; (2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych; (3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Ponadto stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy o promocji zatrudnienia, ilekroć w ustawie jest mowa o przyczynach dotyczących zakładu pracy oznacza to:

a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917,

1000 i 1076), w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,

b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,

c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy,

d) rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 § 1¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika.

Ponadto zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy emerytalnej. Art. 8 ustawy emerytalnej stanowi, że przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz przy obliczaniu ich wysokości uwzględnia się okresy ubezpieczenia za granicą, jeżeli tak stanowią umowy międzynarodowe.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 czerwca 2017 r., I UK 282/16, LEX nr 2307136 wyjaśnił, że zwrot „okres uprawniający do emerytury” jest taki sam we wszystkich sześciu przypadkach uprawniających do świadczenia przedemerytalnego z art. 2 ust. 1 pkt 1-6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. „Okres uprawniający do emerytury” jest jednaki, czyli ten sam, gdyż po świadczeniu przedemerytalnym uprawnia do emerytury. Nie ma podstaw do stwierdzenia, że okres uprawniający do emerytury to okres inny w przypadku emerytury i inny w przypadku świadczenia przedemerytalnego. Potwierdza to art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, zgodnie z którym za okres uprawniający do emerytury uważa się okres ustalony w przepisach ustawy emerytalnej - art. 8.

Świadczenie przedemerytalne jest regulacją państwa wynikającą z bezrobocia. Ustanie zatrudnienia i pozostawanie bez pracy stanowią wspólne warunki zasiłku dla bezrobotnych i świadczenia przedemerytalnego. Są to okoliczności obiektywne i dlatego nie powinno się dzielić osób ze względu na okres uprawniający do emerytury z tytułu pracy wykonywanej w innym państwie. Chodzi wówczas o sytuację ekstraordynaryjną i taki też jest charakter świadczenia przedemerytalnego, bo uwarunkowane jest kwalifikowaną przyczyną ustania stosunku pracy i niemałym stażem uprawniającym do emerytury - art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Ustawa o świadczeniach przedemerytalnych nie stanowi o okresie uprawniającym do świadczenia przedemerytalnego, lecz o „okresie uprawniającym do emerytury”. Chodzi więc o okres, który składa się na prawo do emerytury. Warunkiem okresu uprawniającego do świadczenia przedemerytalnego nie jest to, czy w Australii jest takie świadczenie jak w Polsce, czyli świadczenie przedemerytalne. Na tym polega samodzielność i korzystność polskiej regulacji, bo punktem odniesienia jest „okres uprawniający do emerytury”.

Emerytura jest powszechnym świadczeniem z tytułu starości, natomiast świadczenie przedemerytalne nie musi być powszechne w innych krajach. Uzasadnia to stwierdzenie, że polska regulacja ustawy o świadczeniach przedemerytalnych jest w tym zakresie samodzielna i korzystniejsza.

Z okoliczności sprawy wynika, że bezspornym było, że wnioskodawca ukończył 60 lat, w ostatnim zakładzie pracy był zatrudniony przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, nadal jest zarejestrowany jako bezrobotny, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. Złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Kwestią wymagającą wyjaśnienia było posiadanie przez ubezpieczonego 35 – letniego „okresu uprawniającego do emerytury” oraz rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia.

Organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy łącznie 33 lat, 6 miesięcy i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych odmawiając doliczenia do tego okresu - okresu stałego pobytu na terenie Australii w wieku produkcyjnym, tj. od dnia 29 sierpnia 1989 r. do dnia 5 sierpnia 1992 r.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ww. okres nie mógł zostać pominięty w stażu ubezpieczeniowym odwołującego się.

Sporny okres dotyczy pracy w Australii. W związku z tym, że państwo to nie należy do Unii Europejskiej należy odszukać stosownych regulacji prawnych w umowach międzynarodowych zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w zw. z art. 8 ustawy emerytalnej. W związku z tym pozwany w decyzji z dnia 12 lutego 2018 r. w sposób błędny odwołał się do regulacji prawnych z art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE. L 2004.166.1), gdyż nie ma ono zastosowania w niniejszej sprawie.

W kwestii spornej należy odwołać się do regulacji bilateralnej wynikającej z umowy między RP a Australią o zabezpieczeniu społecznym, podpisanej w Warszawie dnia 7 października 2009 r. (Dz.U. z 2010 r., Nr 172, poz. 1160; dalej umowa).

Dla celów niniejszej umowy „okres ubezpieczenia” oznacza, w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej, okres składkowy, okres równorzędny lub nieskładkowy (art. 1 pkt 6 umowy), a „okres stałego pobytu w Australii w wieku produkcyjnym” oznacza, okres określony jako taki w ustawodawstwie Australii, ale który nie obejmuje okresu uważanego zgodnie z artykułem 11 za okres, w którym osoba miała stały pobyt w Australii (art. 1 pkt 7 umowy).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 umowy - umowę stosuje się do: (1) w odniesieniu do Australii: (a) ustaw, które składają się na prawo o zabezpieczeniu społecznym w takim zakresie w jakim prawo stosuje się lub ma wpływ na emeryturę, (b) prawa dotyczącego gwarancji emerytalnej, które w momencie podpisywania niniejszej Umowy jest zawarte w Ustawie o gwarancjach emerytalnych (Administration) z 1992 r., Ustawie o płatnościach wynikających z gwarancji emerytalnych z 1992 roku oraz Rozporządzeniach o gwarancjach emerytalnych (Administration); (2) w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej ustawodawstwa dotyczącego obowiązkowego ubezpieczenia oraz następujących świadczeń z ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia społecznego rolników: (a) emerytur, rent z tytułu niezdolności do pracy oraz rent rodzinnych, (b) jednorazowych odszkodowań oraz rent z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, (c) zasiłków pogrzebowych.

Z kolei art. 3 umowy stanowi, że umowa ma zastosowanie do każdej osoby, która: (1) posiada lub posiadała prawo stałego pobytu w Australii, (2) podlega lub podlegała ustawodawstwu Rzeczypospolitej Polskiej oraz, jeśli ma to zastosowanie, do innych osób które wywodzą swoje prawa z praw osoby określonej powyżej.

Natomiast zgodnie z art. 13 umowy jeżeli ustawodawstwo Rzeczypospolitej Polskiej uzależnia nabycie, zachowanie lub przywrócenie prawa do świadczenia od zgromadzenia okresu ubezpieczenia, to instytucja właściwa uwzględnia, w niezbędnym zakresie, okresy stałego pobytu w Australii w wieku produkcyjnym, jeżeli okresy te się nie pokrywają.

W świetle art. 13 umowy skoro (...) w stosownym zaświadczeniu z dnia 7 grudnia 2017 r. potwierdził stały pobyt ubezpieczonego w Australii w wieku produkcyjnym w okresie od dnia 29 sierpnia 1989 r. do dnia 5 sierpnia 1992 r. tj. 2 lata, 11 miesięcy i 8 dni, to okres ten należy doliczyć do „okresu uprawniającego do emerytury”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Po doliczeniu tego okresu wnioskodawca posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla mężczyzn (33 lat, 6 miesięcy i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych uznanych przez ZUS oraz 2 lata, 11 miesięcy i 8 dni; łącznie 36 lat i 6 miesięcy).

Sąd Okręgowy bezzasadnie uznał, że nie można tego dokonać, gdyż w jego ocenie umowa nie obejmuje prawa do świadczenia przedemerytalnego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego przepisy umowy nie stanowią dla spornego świadczenia regulacji negatywnej, bo okres uprawniający do emerytury zalicza się do świadczenia przedemerytalnego niezależnie od tego czy prawo kraju, gdzie praca była wykonywana, przewiduje takie świadczenie. Jeżeli więc ustalony i potwierdzony przez (...) w zaświadczeniu z dnia 7 grudnia 2017 r. stały pobyt ubezpieczonego w Australii w wieku produkcyjnym uprawniły go do emerytury na zasadach wskazanych w umowie, to kwalifikacji tego okresu dokonuje się w aspekcie tego uprawnienia (emerytalnego), a nie w aspekcie prawa do świadczenia przedemerytalnego, bo nie w każdym kraju takie świadczenia występują. Ponadto organ rentowy w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji postawił warunek opłacenia składek, który nie wynika z regulacji prawnej umowy. Organ rentowy błędnie uznał, że w niniejszej sprawie należy odwołać się do regulacji unijnych, które stawiają warunek zaliczenia do okresu uprawniającego do emerytury okresu pracy oskładkowanej w państwie należącym do Unii.

Drugą kwestią wymagającą omówienia było spełnienie przez wnioskodawcę warunku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych.

Organ rentowy na etapie postępowania administracyjnego w oparciu o świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 2016 r. błędnie uznał, że jest to dokument, na podstawie którego można ocenić spełnienie tego warunku. W ww. świadectwie pracy wskazano, że rozwiązanie umowy o pracę z (...) Spółką z o.o. w K. nastąpiło na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. w wyniku rozwiązania przez pracodawcę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. W wyniku uzupełniającego postępowania dowodowego ustalono, że przyczyną wypowiedzenia umowy była niekorzystna sytuacja finansowa pracodawcy spowodowana brakiem zleceń. Ponadto pracodawca zlikwidował z dniem 1 stycznia 2017 r. stanowisko pracy, które zajmował ubezpieczony.

Powyższe przyczyny rozwiązania stosunku pracy odpowiadają wymienionym w art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. b ustawy o promocji zatrudnienia (rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych).

W związku ze spełnieniem przez wnioskodawcę kumulatywnych przesłanek do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 2-3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w zw. z art. 8 ustawy emerytalnej nabył on prawo do tego świadczenia od dnia 7 lipca 2017 r. W świetle art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych ubezpieczony ma prawo do ww. świadczenia od dnia następnego po dniu złożenia pierwszego wniosku (6 lipca 2017 r.), a nie od dnia złożenia wniosku o ponowne ustalenie prawa do świadczeń (28 lipca 2017 r.). Wynika to z treści art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, gdyż w przypadku błędu organu rentowego w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń, przyznane świadczenie wypłaca się za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu.

Mając na uwadze wszystkie omówione okoliczności sprawy Sąd Apelacyjny uznał, że zaszły podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego, o czym orzeczono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

W punkcie drugim wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji na podstawie art. 118 ust. 1 a ustawy emerytalnej.

Zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności”

trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04, OSNP nr 19/2005, poz. 308). Wydanie jednak błędnej decyzji w sytuacji, gdy organ rentowy nie dysponował wystarczającym materiałem dowodowym pozwalającym na ustalenie prawa wnioskodawcy do żądanego świadczenia, nie skutkuje obciążeniem organu odpowiedzialnością z tego tytułu.

W niniejszej sprawie pozwany, mając na uwadze przedłożone przez wnioskodawcę dowody na pobyt i zatrudnienie w Australii oraz pismo polskiej instytucji łącznikowej z dnia 14 czerwca 2017 r., o wszczęciu procedury potwierdzenia przez (...) "brakujących" okresów ubezpieczenia, niezbędnych do nabycia prawa do świadczenia z polskiego systemu zabezpieczenia społecznego, powinien wstrzymać się z wydaniem decyzji. Rozstrzygnięcie sprawy o świadczenie przedemerytalne z polskiego systemu zabezpieczenia społecznego zależało bowiem od zakończenia postępowania administracyjnego toczącego się przed instytucją australijską w przedmiocie potwierdzenia stałego pobytu w Australii w wieku produkcyjnym. Następnie w toku postępowania, które zostało wznowione wobec złożenia nowych dowodów przez ubezpieczonego, organ rentowy błędnie uznał, że sporny okres stałego pobytu ubezpieczonego na terytorium Australii w wieku produkcyjnym nie podlega zaliczeniu do „okresu uprawniającego do emerytury” do świadczenia przedemerytalnego oraz dokonał błędnej oceny dokumentu - świadectwa pracy z dnia 31 grudnia 2016 r. w zakresie spełnienia przez stronę przesłanki rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Ze złożonego świadectwa pracy nie wynikało w sposób pewny i nie budzący wątpliwości, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Te uchybienia pozwanego spowodowały, że wydał błędną decyzję odmawiając prawa do spornego świadczenia. Organ rentowy miał podstawy do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia, ale z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił,

Sąd drugiej instancji w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. orzekł o zwrocie poniesionych przez wnioskodawcę kosztów procesu za drugą instancję w kwocie 30 zł.

SSA Michał Bober SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń SSA Małgorzata Gerszewska